

Nihavent Ağır Semai

HACI FAİK BEY

Ma hal ol- du ba-na şim- di
ne- din bu- den- vi- se- lin- di- me- şa- ra- di- li
de- ya- şa- cak- vi- se- lin- di- me- şa- ra- di- li
e- fen- din ar- te- i tük in- saf et ru-
dem- bes- ne- rah-mey-le ba- na
num ol- hi- du pür- şa- ra- rah-mey-le ba- na
kal- ma- dı hiç ta- bü- rü- va- nim
rah-mey-le ba- na kal- ma- dı hiç ta- bü- tü- va- nim
say- ri ki-me arz ey- le- re- yim ha- li- mi
ca- nim say- ri ki-me arz
ey- le- ye yim ha- li- mi ca- nim
Sen- den u- ma- rim mih- ri ve- fa- yi a- ci- va- nim
Sen- den u- ma- rim mih- ri ve- fa- y

Ne hal oldu bana şimdi nedir bu derdime çâre?
Efendim, artık insaf et, derûnum oldu pür yare

Rahmeyle bana, kalmadı hiç tâb ü tuvânım
Gayri kime arzileyeyim halim, canım?

Senden umarım mihr ü vefayı, a cıvanım
Gönlüm de senin, ben de senin, şâh-i cihânım

Senin, cānā firakınā bu Fā k çaresiz kaldı
Devâ ancak v sâлиндіr dīl-i dembeste-i zâre